

K 7/M 45

120000868877

Община Русе
Министерство
на културата

Член на
Европейската
асоциация
на фестивалите

Member of
the European
Festivals
Association

**51.
МЕЖДУНАРОДЕН
ФЕСТИВАЛ
16.03 - 02.04.2011
РУСЕ
БЪЛГАРИЯ**

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

MARCH MUSIC DAYS

**51.
INTERNATIONAL
FESTIVAL
16.03 - 02.04.2011
RUSE
BULGARIA**

Ruse Municipality
Ministry of Culture

A Member of NBO Group

K $\frac{7}{M_{45}}$

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

51. МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ
Член на Европейската асоциация на фестивалите

Русе, 16 март – 2 април 2011

КАМЕРЕН КОНЦЕРТ

ИЗАБЕЛЕ ФАУСТ цигулка
ЖАН-ГИЕН КЕЙРА Виолончело
АЛЕКСАНДЪР МЕЛНИКОВ пиано

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868877

21.03 понеделник, 19 ч.
Доходно здание

448 19⁷

ПРОГРАМА

.I.

ЙОЗЕФ ХАЙДН

(1732–1809)

Клавирно трио ми бемол мажор, Нoв XV: 29

(1797)

Poco allegretto

Andantino ed innocentemente

Finale. Allemande: Presto assai

ЛУДВИГ ВАН БЕТОВЕН

(1770–1827)

Клавирно трио op. 70 №2, ми бемол мажор

(1809)

Poco sostenuto – Allegro, ma non troppo

Allegretto

Allegretto ma non troppo

Finale. Allegro

.II.

РОБЕРТ ШУМАН

(1810–1856)

Клавирно трио op. 80, №2, фа мажор

(1847–1849)

Sehr lebhaft

Mit innigem Ausdruck

In massager Bewegung

Nicht zu rasch

През 90-те години на 18. век Йозеф Хајдн написва повече от десет клавирни триа, които независимо от това, че отстъпват художествено на струнните квартети и клавирните сонати, несъмнено притежават множество прекрасни качества. Трябва да признаем, че Хајдн е родоначалникът на новите тенденции в този жанр, които откриваме в обогатяването на фактурата, развитието на мелодичната линия, пластичността на гласоводенето и стремежа към ясно диференциране функциите на музикалните инструменти.

Триото в ми бемол мажор е творба, излъчваща стил, усмивка и настроение. В първата част маршовата първа тема и лирично-поетичната втора са подложени на любимото за Хајдн вариационно развитие и орнаментално многообразие. Във втората част господства простата сърдечност на спокойно леещата се песенна мелодия, а финалът е жизнерадостен танц, изграден върху интонациите на немския и унгарски фолклор.

Първите творби на **Лудвиг ван Бетовен**, които имат номерация по опуси, са трите му клавирни триа оп. 1, публикувани през 1795. Те имат голям успех, привличат вниманието и единодушните аплодисменти на публиката и критиката. Към този жанр Бетовен се връща едва през 1809 с трите си клавирни триа оп. 70. В този период той работи само върху камерни творби, в които преобладава съдържаща лирика и вътрешен покой. Двете триа от оп. 70 са посветени на графиня Ердьоди и изпълнени за първи път в нейния дом през коледните празници на 1809 с участието на автора.

Карл Черни, ученик на Бетовен, казва: *Второто трио е не по-малко добро и оригинално от първото, въпреки че е различен и не толкова сериозен стил. Написано веднага след шестата симфония, то носи много от нейната романтика и пасторалност.*

Второто трио е елегантен образец за деликатно балансиране между традиционния виенски стил и зрелия Бетовен. Това категорично се демонстрира от драматургичното развитие. В първата част бавното съдържащо въстъпление с канонично мелодично движение и постепенно нарастваща емоция контрастира на енергичното и разнообразно по динамични

състояния *Алегро*. Това е първото му трио с необичайно бавна интродукция, съчетаваща класическите традиции с една по-романтична тонално-цветова гама. Във Втората част вариационното развитие на спокойната, с елегантно-танцови елементи тема, пресъздава картина с разнообразни емоционални оттенъци. След жанрово-танцувалното трио, експресията и вътрешните съпоставяния превръщат финала в драматургична кулминация на цикъла.

В 40-те години на 19. век **Роберт Шуман** създава шест струнни ансамбли с пиано – квинтет, квартет и четири триа, които веднага влизат в концертния репертоар на Клара Шуман.

Второто трио е създадено в периода 1847–1849 година. То се отличава от първото с по-голяма съержаност, липса на пищна външна романтична емоционалност и с по-оригинална тънка разработка.

Много своеобразна, без аналогии в Шумановото творчество, е главната тема на първата част, с характер на театрален марш, остра ритмика и игра на мотивите. Особено впечатлява мозаечността на темата, чиито малки интонационни ядра са едновременно и здраво свързани, и свободно капризно разпръснати. Втората част е царството на широкия песенен мелодизъм и е образец за полифонично майсторство. Третата е малко *интермецо* – интимен лиричен валс, предаден с бегли контури и летящи щрихи. Финалът е лишен от претенции за външна ефектност и финално оживление. Приковават вниманието сложната звукова тъкан, полифонията, съгъстването и разреждането на хармониите, живият организъм на пеещите гласове и многопластовата емоционалност.

Изабеле Фауст е една от най-забележителните фигури от младата генерация европейски изпълнители, камерен музикант и солист със собствен стил и блестяща концертна кариера.

Родена е през 1972. На 11 години основава струнен квартет, а на 15 печели конкурса *Леополд Моцарт* и свири с оркестър под диригентството на Йехуду Менухин. Специализира камерна музика при Кристоф Попен – първи цигулар на квартет *Керубини*. След спечелването на конкурса *Паганини* през 1993 заминава

за Франция, където издава първия си запис, получил веднага международно признание. Има издадени компактдискове с камерна музика и цигулкові концерти. Записите ѝ за *Harmonia Mundi* с Александър Мелников на пълния цикъл от сонати на Бетовен получават наградите *ECHO Klassik Award* и *Gramophone Award*, както и номинация за наградата *Grammy*. Последният ѝ запис на партити и сонати от Бах е награден с *Diapason d'or de L'annee* през 2010.

Изабеле Фауст е заедно с това и един от най-търсените изпълнители на съвременна музика в Европа. Списъкът на композитори, чиито произведения изпълнява за първи път, се простира от Оливие Месиен до Вернер Ег и Йорг Вудман. Тя е и един от горещите пропагандатори на музиката на Дьорг Лигети, Мортън Фелдман, Луиджи Ноно и Джасинто Шелси. През 2009 изпълнява за първи път посветените ѝ композиции на Т. Лархел и М. Джарел.

Изабеле Фауст работи с дириженти и оркестри от класата на Клаудио Абадо, Шарл Дютоа, Даниел Хардинг, Хайнц Холигер, Марис Янсонс, Берлинска филхармония, Мюнхенска филхармония, Оркестъра на Париж, Бостънския симфоничен оркестър, оркестрите на Би Би Си, Камерния оркестър *Малер* и др.

Изабеле Фауст свири на цигулка Страдивариус *Спящата красавица* от 1704, която ѝ е предоставена от немската банка Баден-Вюртемберг.

Александър Мелников е виртуозен пианист с блестяща кариера. Роден е в Москва през 1973. Проявява своя талант в ранна детска възраст и на 12 години изпълнява първия концерт на С. Рахманинов. От ключово значение в детството му е контактът със Святослав Рихтер, който оформя изпълнителския му стил.

Притежава изключително богат репертоар и множество записи за *Harmonia Mundi*, от които особено се открояват тези с творби на С. Рахманинов и А. Скрябин, а неговият компактдиск с пълния цикъл сонати за цигулка и пиано на Бетовен през 2010 печели наградите *ECHO Klassik* и *Gramophone Award* и е номиниран за наградата *Grammy*.

Като камерен музикант Мелников си партнира с артисти като Наталия Гутман, Юрий Башмет, Александър Рудин, Петер Виспелвей, Жан-Гиеен Кеира, Изабеле Фауст и др.

Изнася рецитали в зали като *Concertgebouw* – Амстердам, *Suntory* – Токио, *Alte Oper* – Франкфурт и *Theatre du Chatelet* – Париж. Свири като солист с Руския национален оркестър, Токийската филхармония, *Гевандхаус* оркестър – Лаипциг, Филаделфийския оркестър, Ротердамската филхармония, Оркестъра на *Концертгебау*, Оркестъра на NHK и Оркестъра на *Би Би Си* – Лондон. Работи с диригенти като Валери Гергиев, Шарл Дютоа и други.

Както твърди Баварското радио *неговото свирене е изящно, но и решително заангажирано. Неговото постижение е в това, че е едновременно подозрителен и дискретен, чувствителен и решителен.*

Жан-Гьен Кеүра – артист с голяма международна кариера, солист и сътрудник на Пиер Булез в прочутия ансамбъл за съвременна музика *Интерконтемпорен*, с който записва Концерта за виолончело на Д. Лигети за компанията *Deutsche Grammophon* и получава наградата за съвременна музика на сп. *Gramophone*.

За интегралния си запис на всички солови сюити на Й.С. Бах през 2004, както и за феноменалните си записи на сюитите за соло чело на Б. Бритън и на Концерта за виолончело от А. Дворжак с Пражката филхармония е награждаван нееднократно с престижните награди *Diapason d'Or*, *CHOC du Monde de la Musique*, наградата на списание *Gramophone* и др.

Като артист с особен интерес към съвременната музика, Жан-Гьен Кеүра реализира световните премиери на человете концерти на Иван Фегеле, Бруно Мантовани и Жилбер Ами, издадени в компактдиска *Виолончелови концерти на 21. век* през 2009, както и на творбата на Ф. Шюлер *Очите на вятъра*.

Изключително атрактивен е неговият проект *Шест сюити, шест отзвука*, в който Кеүра представя сюитите на Бах в комбинация с шест съвременни композиции, поръчани и създадени специално за проекта от автори като Куртаг, Харви, Мочизуки, Ами, Нодаира и Фегеле. Проектът е представен при огромен успех в такива престижни концертни зали като *Концертхаус* – Берлин, *Музикхале* – Хамбург и *Cité de la Musique* в Париж.

През 2008 Кейра е поканен като артист с постоянно пребиваване в *Музикалния център - Утрехт, Концертгебау* в Амстердам и *De Bijloke* в Гент. Като камерен музикант партнира редовно с Александър Мелников, Александър Таро и Изабеле Фауст. Член е на квартет *Arcanto* заедно с прочутата Табеа Цимерман.

Като солист работи многократно с Оркестъра на Париж, Токийския симфоничен оркестър, *Тонхале* Цюрих, *Гевандхаус* оркестър - Лайпциг, Симфоничните оркестри на Щутгарт и Баден-Баден, Уелския *Би Би Си* оркестър, Пражката филхармония, Радио-симфоничния оркестър на Виена, Мюнхенския камерен оркестър, Симфониета Амстердам, Филхармонията на Антверпен, Държавния филхармоничен оркестър на Сао Пауло, Симфоничния оркестър на *Би Би Си* – Лондон.

Работи с диригенти като Хайнц Холигер, Франц Брюген, Гюнтер Хербиг, Герд Албрехт, Иван Фишер, Ханс Граф, Филип Херевеке, Марек Яновски, Денис Ръсел Дейвис, Ед Гарднър, Дейвид Стърн, Ленърд Слаткин, Оливие Кнусен, Роджър Норингтън, Жан-Клод Казадесю, Мухай Танг, Джон Нешлинг, Анграш Лигети.

През ноември 2002 получава международната награда за музика на град Торонто *Глен Гулд*, връчена му от Пиер Булез и фондацията *Глен Гулд*, а неотдавна е провъзгласен за *Солист инструменталист на годината* на френските награди за класическа музика, както и *Артист на годината* от читателите на сп. *Диапазон*.

Прави своя дебют в Ню Йорксия *Карнеги хол* с *Concerto Koln* през март 2004.

Жан-Гием Кейра е професор във Висшето училище за музика в Щутгарт и е един от артистичните директори на *Rencontres Musicales de Haute-Provence* в Forcalquier.

Свири на виолончело, изработено от Джофрего Кана през 1696, предоставено му от *Mecenat Musical Societe Generale*.

Програмата подготви
Мария Дуканова

